

Άρειος Πάγος 175/2013

Εργασία και έκτη ημέρα την εβδομάδα σε επιχειρήσεις με καθεστώς πενθήμερης εργασίας

Περίληψη

Αν ο μισθωτός εργάστηκε, σε επιχείρηση που εφαρμόζεται η πενθήμερη εβδομάδα εργασίας και έκτη ημέρα την εβδομάδα (εκτός Κυριακής ή εξαιρετέας ημέρας ή αναπληρωματικής ανάπαυσης λόγω εργασίας κατά την Κυριακή) η σχετική συμφωνία για απασχόλησή του κατά την ημέρα αυτή, ως απαγορευμένη από τους ως άνω κανόνες δημόσιας τάξης, είναι άκυρη, αφού πρόκειται για εργασία παρεχόμενη εκτός των ημερών της εβδομαδιαίας εργασίας, ήτοι σε ημέρα ανάπαυσης, και δικαιούται για αυτήν αποζημίωση κατά τις διατάξεις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού, η οποία συνίσταται στις αποδοχές που ο εργοδότης θα κατέβαλλε ως αμοιβή σε άλλο μισθωτό, που θα απασχολούσε με έγκυρη σύμβαση εργασίας, με τις ικανότητες και τα προσόντα του απασχοληθέντος (χωρίς να λαμβάνονται υπ' όψη οι λοιπές προσωπικές περιστάσεις του τελευταίου), αφού κατά το ποσό αυτό, που δεν μπορεί να είναι κατώτερο από το νόμιμο ωρομίσθιο, καθίσταται χωρίς νόμιμη αιτία πλουσιότερος ο εργοδότης, χωρίς να δικαιούται και οποιαδήποτε άλλη προσαύξηση.

[Σημείωση βλέπε και άρθρο 42 νόμου 1892/1990 για το πως έχει διαμορφωθεί το ωράριο εργασίας μετά και τις αλλαγές του νόμου 4093/2012]

ΑΠ 175/2013

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΒΙ' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Σπυρίδωνα Ζιάκα, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Βαρβάρα Κριτωτάκη, Ανδρέα Δουλγεράκη, Νικόλαο Πάσσο και Δημήτριο Κόμη, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 8 Ιανουαρίου 2013, με την παρουσία και του γραμματέα Αθανασίου Λιάπη, για να δικάσει μεταξύ:

Της αναιρεσείουσας: Δ. Π. του Ι., συζ. Ε. Α., κατοίκου ..., η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Αναστάσιο Ταρπινίδη με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ.

Των αναιρεσιβλήτων:

1) Α. Κ. του Π., κατοίκου ...,

2) Β. συζ. Ζ. Σ., κατοίκου ... και 3) Ε. συζ. Γ. Σ., κατοίκου ..., οι οποίες

εκπροσωπήθηκαν από την πληρεξούσια δικηγόρο τους .....

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 10-7-2007 αγωγή των ήδη αναιρεσιβλήτων, που κατατέθηκε στο Ειρηνοδικείο Σερρών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 454/2008 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 45/2010 του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Σερρών.

Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί η αναιρεσείουσα με την από 14-10-2010 αίτησή της.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Η Εισηγήτρια Αρεοπαγίτης Βαρβάρα Κριτωτάκη διάβασε την από 4-10-2011 έκθεσή της, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως.

Η πληρεξούσια των αναιρεσιβλήτων ζήτησε την απόρριψη της αιτήσεως και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Επειδή, ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται, αν δεν εφαρμοστεί, ενώ συνέτρεχαν οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή του, ή αν εφαρμοστεί, ενώ δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις αυτές, καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα, η δε παραβίαση εκδηλώνεται είτε με ψευδή ερμηνεία, είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγωγή, κατά δε τη διάταξη του άρθρου 560 αριθ. 1 Κ.Πολ.Δ αναίρεση επιτρέπεται και αν παραβιάσθηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπραξιών των άρθρων 173 και 200 ΑΚ, που ορίζουν το μεν πρώτο ότι "κατά την ερμηνεία της δηλώσεως βουλήσεως αναζητείται η αληθινή βούληση χωρίς προσήλωση στις λέξεις", το δε δεύτερο ότι "οι συμβάσεις ερμηνεύονται όπως απαιτεί η καλή πίστη, αφού ληφθούν υπόψη και τα συναλλακτικά ήθη".

Οι κανόνες αυτοί εφαρμόζονται όταν το δικαστήριο της ουσίας, κατά την αναιρετικά ανέλεγκτη ως προς αυτό κρίση του, διαπιστώνει, έστω και εμμέσως, ότι υπάρχει στη σύμβαση κενό ή αμφιβολία ως προς τις βουλήσεις των συμβαλλομένων που δηλώθηκαν.

Υπό την προϋπόθεση αυτή παραβιάζει τους κανόνες τούτους το δικαστήριο της ουσίας, είτε όταν παραλείπει να προσφύγει σ' αυτούς για να διαπιστώσει την αληθινή έννοια της δήλωσης της βούλησης των συμβαλλομένων, είτε όταν προβαίνει σε κακή εφαρμογή τους, εφαρμόζοντας εσφαλμένα τις νομικές έννοιες στις οποίες στηρίζονται, είτε όταν παραλείπει να παραθέσει στην απόφασή του τα πραγματικά στοιχεία από τα οποία προκύπτει η συγκεκριμένη εφαρμογή τους.

Πάντως μόνη η παράλειψη του δικαστηρίου της ουσίας να αναφέρει ρητώς στην απόφασή του ότι για την εξεύρεση της αληθινής βουλήσεως των συμβαλλομένων προσφεύγει στους ερμηνευτικούς κανόνες των παραπάνω διατάξεων του ΑΚ δεν συνιστά παραβίαση των διατάξεων αυτών, εφόσον στην απόφαση εκτίθενται τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει η εφαρμογή των κανόνων αυτών.

Περαιτέρω, με τη διάταξη του άρθρου 361 ΑΚ που ορίζει ότι για τη σύσταση ή αλλοίωση ενοχής με δικαιοπραξία, εφόσον ο νόμος δεν ορίζει διαφορετικά, απαιτείται σύμβαση, καθιερώνεται στο ενοχικό και κατ' ακολουθίαν στο εργατικό δίκαιο, ως απόρροια του δόγματος της αυτονομίας της βουλήσεως, η αρχή της ελευθερίας των συμβάσεων δυνάμει της οποίας οι συμβαλλόμενοι έχουν πλήρη ελευθερία προς κατάρτιση οποιασδήποτε δικαιοπραξίας με οποιαδήποτε μορφή και με οποιοδήποτε περιεχόμενο, αρκεί τούτο να μην αντιβαίνει στα χρηστά ήθη ή σε κανόνες δημοσίας τάξεως.

Εξάλλου, από τη γενική αρχή της προστασίας των εργαζομένων που διαπνέει το εργατικό δίκαιο, συνάγεται ότι η αρχή της εύνοιας υπέρ των τελευταίων δεν εφαρμόζεται μόνο στη σχέση ΣΣΕ και ατομικής συμβάσεως, αλλά και στη σχέση περισσοτέρων πηγών (νόμου, ΣΣΕ, Κανονισμού, ατομικής σύμβασης) διαφορετικής ιεραρχικής βαθμίδας που ρυθμίζουν την εργασιακή σχέση.

Σύμφωνα με την αρχή της εύνοιας υπέρ των μισθωτών που καθιέρωνε το άρθρο 3 παρ. 1 του ν. 3239/1955 "περί του τρόπου ρυθμίσεως των συλλογικών διαφορών εργασίας" (που ίσχυσε μέχρι 8.5.1990) σε συνδυασμό με το άρθρο 680 ΑΚ, την οποία αρχή ήδη προβλέπει η διάταξη του άρθρου 7 παρ. 2 του ν. 1876/1990, οι ευνοϊκότεροι για τους μισθωτούς όροι των ατομικών συμβάσεων εργασίας υπερισχύουν δυσμενέστερων όρων των ΣΣΕ. Και τούτο γιατί οι κανονιστικοί όροι της ΣΣΕ περιέχουν κατώτατα όρια προστασίας, που απαγορεύουν τη δυσμενέστερη ρύθμιση με ατομική σύμβαση, επιτρέπουν όμως με την τελευταία τη βελτίωση της προστασίας αυτής.

Τέλος, με την Ε.Γ.Σ.Σ.Ε. της 26-2-1975 η οποία κυρώθηκε με το Ν. 133/1975, εισήχθη η εβδομάδα των πέντε (5) εργάσιμων ημερών ή το λεγόμενο πενθήμερο εργασίας, δηλαδή καθιερώθηκε ως χρονικό όριο εργασίας οι σαράντα πέντε (45) ώρες την εβδομάδα. Εξάλλου, κατά το άρθρο 6 της από 14-2-1984 ΕΓΣΣΕ (Υ.Α. 11770/20-3-1984, ΦΕΚ 181), η εβδομαδιαία διάρκεια της εργασίας των μισθωτών ορίσθηκε από 1-1-1984 σε 40 ώρες. Με το άρθρο 9 παρ. 1 εδ. 1 του Ν.Α. 1037/1971 καθιερώθηκε ως νόμιμο ημερήσιο ωράριο των εργαζόμενων σε εμπορικά καταστήματα οι οκτώ (8) ώρες, ενώ με το άρθρο 42 του Ν. 1892/1990, που διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 23 του Ν. 1957/1991, καθιερώθηκε η πενθήμερη εργασία με σαράντα (40) ώρες κατά εβδομάδα για τους εργαζόμενους στα εμπορικά καταστήματα, των οποίων η ημέρα ανάπαυσης λόγω πενθημέρου καθορίζεται κυλιόμενη.

Αν ο μισθωτός εργάστηκε, σε επιχείρηση που εφαρμόζεται η πενθήμερη εβδομάδα εργασίας και έκτη ημέρα την εβδομάδα (εκτός Κυριακής ή εξαιρετέας ημέρας ή αναπληρωματικής ανάπαυσης λόγω εργασίας κατά την Κυριακή) η σχετική συμφωνία για απασχόλησή του κατά την ημέρα αυτή, ως απαγορευμένη από τους ως άνω κανόνες δημόσιας τάξης, είναι άκυρη, αφού πρόκειται για εργασία παρεχόμενη εκτός των ημερών της εβδομαδιαίας εργασίας, ήτοι σε ημέρα ανάπαυσης, και δικαιούται για αυτήν αποζημίωση κατά τις διατάξεις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού, η οποία συνίσταται στις αποδοχές που ο εργοδότης θα κατέβαλλε ως αμοιβή σε άλλο μισθωτό, που θα απασχολούσε με έγκυρη σύμβαση εργασίας, με τις ικανότητες και τα προσόντα του απασχοληθέντος (χωρίς να λαμβάνονται υπ' όψη οι λοιπές προσωπικές περιστάσεις του τελευταίου), αφού κατά το ποσό αυτό, που δεν μπορεί να είναι κατώτερο από το νόμιμο ωρομίσθιο, καθίσταται χωρίς νόμιμη αιτία πλουσιότερος ο εργοδότης, χωρίς να δικαιούται και οποιαδήποτε άλλη προσαύξηση.

Στην προκείμενη περίπτωση όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση το Πολυμελές Πρωτοδικείο δικάζοντας ως Εφετείο δέχτηκε ανελέγκτως τα εξής: Δυνάμει σύμβασης εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου που καταρτίστηκε ανάμεσα στις αναιρεσίβλητες και την αναιρεσείουσα, οι πρώτες προσελήφθησαν προκειμένου να εργασθούν ως πωλήτριες στο κατάστημα εμπορίας εσωρούχων, νυχτικών και συναφών ειδών που διατηρεί και εκμεταλλεύεται η τελευταία στις ... . Ειδικότερα, προσελήφθησαν η πρώτη την 8-3-2000, η δεύτερη την 28-12-2000 και η τρίτη εξ αυτών την 31-10-2001, οι δε ανωτέρω συμβάσεις εργασίας λύθηκαν κατόπιν καταγγελίας της αναιρεσείουσας την 3-5-2006, 8-2-2005 και 3-5-2006 αντίστοιχα. Οι αναιρεσίβλητες προσλήφθηκαν να εργασθούν με το σύστημα της πενθήμερης εργασίας, το οποίο ισχύει κατά νόμο για τους εργαζόμενους στα εμπορικά καταστήματα, δικαιούμενες, λόγω του πενθημέρου, σε χορήγηση ημέρας εβδομαδιαίας ανάπαυσης που καθορίζεται κυλιόμενη και συμφωνήθηκε να αμείβονται σύμφωνα με τα προβλεπόμενα από τις εκάστοτε συλλογικές συμβάσεις εργασίας. Εν τούτοις οι αναιρεσίβλητες εργάζονταν στην επιχείρηση της αναιρεσείουσας και πέραν τού πενθημέρου, παρέχοντας την εργασία

τους και κατά την ημέρα του Σαββάτου κατά τα χρονικά διαστήματα η μεν πρώτη και τρίτη από το μήνα Ιανουάριο του έτους 2002 μέχρι και τα μέσα του μηνός Φεβρουαρίου του έτους 2006, η δε δεύτερη αυτών από το μήνα Ιανουάριο του έτους 2002 μέχρι και την 8-2-2005. Ειδικότερα, οι αναιρεσίβλητες κατά τον παραπάνω χρόνο παρείχαν την εργασία τους κατά τις ημέρες Δευτέρα και Τετάρτη κατά τις ώρες 8.30 μέχρι 14.00, κατά τις ημέρες Τρίτη, Πέμπτη και Παρασκευή κατά τις ώρες 8.30 μέχρι 14.00 και 18.00 μέχρι 21.00 και κατά την ημέρα του Σαββάτου κατά τις ώρες 8.30 μέχρι 14.30, παρά τις συνεχείς οχλήσεις τους προς την αναιρεσείουσα για τη χορήγηση ημέρας εβδομαδιαίας ανάπαυσης. Η αναιρεσείουσα ομολογεί ότι οι αναιρεσίβλητες εργάζονταν έξι ημέρες την εβδομάδα, ισχυρίζεται όμως ότι κατά τη σύναψη της σύμβασης εργασίας με την κάθε μία από αυτές συμφωνήθηκε η εργασία επί εξαήμερο και όχι πενθήμερο και ότι με τη σταθερή και συνεχή απασχόλησή τους επί εξαήμερο ανατράπηκε στην πράξη το σύστημα της προβλεπόμενης εκ του νόμου πενθήμερης εβδομαδιαίας εργασίας, γεγονός που συνεπαγόταν ευνοϊκότερους όρους για τις εργαζόμενες, καθόσον με την εξαήμερη απασχόλησή τους συμπληρώνονταν σαράντα ώρες εβδομαδιαίας εργασίας και αμείβονταν με πλήρεις και όχι μειωμένες αποδοχές, ενώ σύμφωνα με το πενθήμερο σύστημα απασχόλησης και με δεδομένο ότι το κατάστημα λειτουργεί σύμφωνα με το καθορισμένο από τον οικείο Εμπορικό Σύλλογο και την Ομοσπονδία των Επαγγελματιών, Βιοτεχνικών και Εμπορικών Σωματείων Ν. Σερρών ωράριο λειτουργίας, το οποίο δεν επιτρέπεται να παραβιάσει, η λειτουργία του καταστήματος κατά τις εργάσιμες ημέρες Δευτέρα έως Παρασκευή δεν υπερβαίνει τις σαράντα ώρες και το μειωμένο ωράριο εργασίας συνεπάγεται μειωμένες αποδοχές για τις εργαζόμενες. Ως εκ τούτου, εφόσον, κατά την αναιρεσείουσα, ισχύει το σύστημα της εξαήμερης εβδομαδιαίας εργασίας δεν δικαιούνται οι αναιρεσίβλητες επιπλέον αμοιβή για την απασχόληση κατά την έκτη ημέρα, καθόσον ο χρόνος εργασίας τους δεν υπερβαίνει τις σαράντα ώρες εβδομαδιαίως. Προς απόδειξη του ανωτέρω ισχυρισμού της η αναιρεσίβλητη προσκομίζει τις σχετικές γνωστοποιήσεις όρων ατομικής σύμβασης εργασίας προς τις αναιρεσίβλητες, στις οποίες ως χρόνος απασχόλησης αναφέρονται οι ημέρες από Δευτέρα ως και Σάββατο και οι σαράντα ώρες εβδομαδιαίως. Πλην όμως, η αναγραφή των ανωτέρω ημερών δεν έχει την έννοια ότι συμφωνήθηκε η εξαήμερη εργασία, αλλά ότι εντός του πενθημέρου θα μπορούσε να περιλαμβάνεται ως ημέρα εργασίας, κατά περίπτωση, και η ημέρα του Σαββάτου, κατά την οποία λειτουργούσαν τα εμπορικά καταστήματα. Εξάλλου, ακόμα και αν ήθελε θεωρηθεί ότι ο σχετικός όρος περί χρόνου απασχόλησης στη γνωστοποίηση ατομικών όρων εργασίας αφορούσε εξαήμερη απασχόληση, η σχετική συμφωνία για απασχόληση των αναιρεσιβλήτων και έκτη ημέρα την εβδομάδα είναι άκυρη, διότι πρόκειται για εργασία παρεχομένη εκτός των ημερών της πενθήμερης εβδομαδιαίας εργασίας, δηλαδή σε ημέρα ανάπαυσης, δοθέντος ότι οι διατάξεις περί πενθημέρου είναι αναγκαστικού δικαίου και ιεραρχικά ανώτερες από την ιδιωτική βούληση ή την τακτική της επιχείρησης. Σε κάθε δε περίπτωση, δεν αποδείχθηκε σταθερή και τακτική εξαήμερη απασχόληση των αναιρεσιβλήτων, με τη σιωπηρή έστω συναίνεσή τους, ώστε να μπορεί να συναχθεί σιωπηρή ανατροπή του νόμιμου συστήματος, η οποία σε κάθε περίπτωση θα ήταν νοητή μόνο εφόσον ήταν προς το συμφέρον των εργαζομένων, γεγονός που δεν συντρέχει στην προκείμενη περίπτωση. Και τούτο διότι οι αναιρεσίβλητες εισέπρατταν τις νόμιμες αποδοχές τους και δεν εργάζονταν πέραν του νόμιμου χρόνου εργασίας, ώστε η αποδοχή της άποψης περί ανατροπής του συστήματος πενθήμερης εργασίας και η ισχύς εξαήμερης απασχόλησης να τις στερεί από την αξίωση αμοιβής για την εργασία κατά την έκτη ημέρα. Εξάλλου, η αναιρεσείουσα, γνωρίζοντας ότι η πενθήμερη εργασία των αναιρεσιβλήτων αποτελεί το νόμιμο ωράριό τους υπέβαλε, ως όφειλε, στο αρμόδιο Τμήμα της Επιθεώρησης Εργασίας Ν. Σερρών τους σχετικούς πίνακες εβδομαδιαίας

ανάπαυσης, χωρίς όμως να τους τηρεί, ενώ, μετά από έλεγχο που πραγματοποίησε η ανωτέρω Υπηρεσία στην επιχείρηση της αναιρεσείουσας την 16-2-2006 και τη διαπίστωση ότι εργαζόταν η τρίτη ενάγουσα σε ημέρα που στο σχετικό πίνακα φαινόταν ως ημέρα εβδομαδιαίας ανάπαυσης, επιβλήθηκε το ανάλογο πρόστιμο και έκτοτε η αναιρεσείουσα χορηγούσε στις αναιρεσίβλητες τις οφειλόμενες ημέρες εβδομαδιαίας ανάπαυσης. Επομένως, οι αναιρεσίβλητες απασχολούνταν με το σύστημα της πενθήμερης εργασίας και αυτό δεν είχε ανατραπεί στην πράξη, εφαρμοζόμενης της εξαήμερης εβδομαδιαίας εργασίας, όπως αβάσιμα ισχυρίζεται η αναιρεσείουσα. Με βάση τις παραδοχές αυτές το Εφετείο κατέληξε ότι εφόσον οι αναιρεσίβλητες απασχολήθηκαν σε επιχείρηση στην οποία εφαρμόζεται η πενθήμερη εβδομάδα εργασίας, η απασχόλησή τους κατά την έκτη ημέρα είναι άκυρη, αφού πρόκειται για εργασία που παρέχεται σε ημέρα ανάπαυσης και ως εκ τούτου δικαιούνται γι' αυτήν ιδιαίτερη αμοιβή σύμφωνα με τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού. Αφού δε εξαφάνισε την πρωτόδικη απόφαση η οποία είχε κρίνει ομοίως, επιδίκασε στις αναιρεσίβλητες τα αναφερόμενα μικρότερα ποσά. Με την κρίση του αυτή το Πολυμελές Πρωτοδικείο, δεν παραβίασε με εσφαλμένη ερμηνεία ή εφαρμογή τις διατάξεις των άρθρων 361 του Α.Κ., 7 παρ. 2 του ν. 1876/1990 και 42 παρ. 4 και 9 του ν. 1892/1990, αφού ορθά έκρινε ότι οι αναιρεσίβλητες ως υπάλληλοι εμπορικού καταστήματος υπάγονται στο καθεστώς της πενθήμερης εβδομαδιαίας εργασίας, εφόσον κατά την ανέλεγκτη κρίση του, δεν είχε ανατραπεί με ρητή ή σιωπηρή συναίνεσή τους και προς το συμφέρον τους, το νόμιμο σύστημα της πενθήμερης εργασίας. Επομένως ο δεύτερος λόγος της αιτήσεως αναιρέσεως από τον αριθμό 1 του άρθρου 560 του Κ.Πολ.Δ. είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί. Εξάλλου, ο πρώτος λόγος της αιτήσεως αναιρέσεως, από την ίδια διάταξη, με τον οποίο προβάλλεται η αιτίαση ότι με την ως άνω κρίση του το Εφετείο παραβίασε τις διατάξεις των άρθρων 173 και 200 του ΑΚ, είναι απαράδεκτος ως στηριζόμενος σε εσφαλμένη προϋπόθεση αφού, σύμφωνα με τις ως άνω παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης, δεν υπήρξε ανάγκη ερμηνείας της ένδικης σύμβασης, ώστε το δικαστήριο της ουσίας να προσφύγει στις ως άνω διατάξεις.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 14-10-2010 αίτηση της Δ. Π. για αναίρεση της 45/2010 απόφασεως του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Σερρών. Και
Καταδικάζει την αναιρεσείουσα στη δικαστική δαπάνη των αναιρεσιβλήτων, την οποία ορίζει στο ποσό των χιλίων οκτακοσίων (1.800) ευρώ.
Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 22 Ιανουαρίου 2013. Και

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 5 Φεβρουαρίου 2013».